

העיתונאים באו לאכול סלמון ולהיות נכחים באירוע

נכסי חיים שיף. גם שיף היה שם וצחק מכולם

רועם. גם מי שאינו כליכך חשוב בימיה חול רגילים. קיבל מנה גדושה של כבוד וגבה בכמה סנטימטרים. כך נכנסו כל המוזמנים לתוך האולם, כשחום נפוח מרוב חשיבות עצמית וראשם מורם בגאווה. אחרי שהובילה יפתח-התואר את המוזמן המכובד אל האולם פנימה, חזרה לעמדתה שכבניסה, אורבת לארץ רח הבא.

נזיד עדשים

חוץ מעיתונאים למכביר מן האי רץ ומן העולם. הגיעו לחגיגה המהממת גם, כמו שהתבטא מישוה מן המארגנים, שלושה מניינים של אנשי העסקים וקבלנים עשירים מרחביה ארץ. אלה באו לבושים במיטב חילופי תיהם, מלוויים בנשותיהם, שטרחו ולב-שו גם הן את כיגדיהם הזוהרים לערב זה, ועגרו תכשיטים ועדיים לרוב.

כאלה-הכניסה חיכה לאורחים הר-מים והלארמים קוקטייל בסיגנון חוץ-לארצי למחרון. מלצרים בחליפות שחורות ובחולצות לבנות צערו חרי-שית בין האורחים, כשהם נושאים בידם מגשים עמוסי משקאות אלכוהוליים שונים, חלקם הגדול תוצרת-חוץ. כי צידי האולם עמדו שולחנות עמוסים לעייפה ככליטוב הארץ, מאכל ומשקה לרוב. והאורחים החשובים הסתובבו כשהם מסיכים ליכס ביין וממלאים קיבתם במיטב האוכל הכשר. מתחכי כים אלה בתכשיטיהם של אלה, משר-חחים, מחייכים, מנדיים ראשם לשלום. לכולם היתה הבעה של שביעות-רצון על הפנים.

אחרי שהסתיימה הזלילה הגדולה נקראו האורחים על-ידי מנהל הערב להיכנס לאולם השני, שם התיישבו שורות-שורות על כיסאות וחייכו להצי-גת הדברים.

שוב הרגיזו כאילו הם בבירת בריטניה, ולא בתל-אביב הקטנה. ג'ון ברנט, יהודי אנגלי עשיר, הסביר לנר-כחים במשמעותה ומהותה של ה-

סומת אדירה לעסק שאולי ייפתח ואולי ייערך בתחילת חודש אפריל. מן הצד החוץ-לארצי שותפים כסוי פור כמה אנשים. אחד מהם הוא ג'ון ברנט, יהודי אנגלי עשיר השותף כאנגליה בחברה גדולה למכירות פומביות של נכסים, חברה שנקראת הילי.

חוץ ממנו הגיע לארץ שווייצי, לאי-יהודי, בשם ארווין שטיינמן, שהוא הניצג של חברה שווייצית גדולה בשם מרקנטילוס בע"מ, וזו החברה שה-קימה בארץ את חברת יזראל אוקשן. שטיינמן הנ"ל היה בעבר המנהל הפיננסי של קונצרן-המוזון נסטלה המפורסם בשווייץ.

החברה החדשה מתערת, לפי ה-

חוץ מאנשים אלה נמצא בארץ גם איש בשם ג'פרי פורת, יהודי אנגלי עשיר מאוד, בן 45, שממנו, הוראג לעצמו ואוהב את החיים הטובים. הוא, כך אומרים, מייצג כמה משקיעים פוטנציאליים מחוץ לארץ שאינם רוצים להישקף. פורת עצמו לא נכח באירוע התיקשורתי המהמם, אך הוא עקב אחרי המאורעות מחררו המפואר שבי-קומה 17 של המלון על-ידי צילומי טלוויזיה במעגל סגור.

הניצגים העשירים מחוץ שכרו בארץ את הסוויטה המפוארת וכמה חררי-מיסרדים בקומה 17 של מלון הילטון. ומשם הם מנהלים את עיסי-קיהם.

מצד הכלה, מן הצד הישראלי, לקחו

אנגלי זורח אחד המשקיעים האנגליים, עם יפהפיות שקיט-טו את הערב ושדאגו להכניס כל אורח לאולם. בזמן שכרוז הודיע על שמו. מימין: שימעונה הולנדר, מלכת-יופי לשעבר.

חלק בעניין עורך-הדין תוסייהכהן, ח"כ ויינשטיין, משרד רואי-החשבון קסלמן את קסלמן. שהוא המישרד המכובד והגדול ביותר בארץ, ופירסום פלד, שעשה את כל העבודה הציבי-עונית, הסגונית והעסיסית של הערב.

בשלב הזה לא ברור עדיין מה תהיה התוצאה המעשית של מסע-הפירסום העשיר הזה, ואם תהיה כזאת, אך ברור שהוא הצליח מעל ומעבר לכל מסעי-פירסום שנעשה בארץ בעת האחרונה. במשך כל השבוע אי-אפשר היה לפתוח עיתון, רדיו, ואפילו טלוויזיה בלי להיתקל בצורה זו או אחרת בספיחי המסיבה המרעישה.

בעיקר זכה לפירסום המלונאי שיף, שמצא הודמנות כדי לתנות את מר-גורלו לפני הציבור הישראלי. שיף, שצרותיו הכספיות אינן סוד, מציע, כך נאמר, את רכשו למכירה, על-ידי החברה החדשה. כאיש-עסקים מיקצור-עי, הנשאל אם הוא מוכר, ענה שיף שכל דבר הוא למכירה. זה עדיין לא אומר שהדברים אכן יימכרו, או שיש כוונה למכור אותם. בכל אופן, בצורה הזאת הוא הצליח להשתיק קצת את הרשים במצבו הפיננסי ולתת תיקווה שאולי יוכל לצאת מהצרות.

החברה למכירות הפומביות עלתה על מפת-התיקשורת הישראלית בהשי-קעה קטנה. תחת פירסום מודעות-ענק בעיתונים, דבר שהיה עולה ממון רב, הצליחו יוזמי העניין לקבל סיקור מלא בכל כלי-תיקשורת אפשרי בישראל, ואף בכלי-תיקשורת רבים בעולם. כך קנה כמה עיתונאים וכמה קבלנים עשירים בניו-יורק, שכלל סלמון מעושן ועוד מיני כשרים חמים וקרים מעל גבי מיונון מפואר במלון מפואר.

עו"ד ועוד עורך-הדין שלמה תוסייהכהן (משמאל), שהיה גם הוא אחד המחותנים. בתמונה עם ח"כ אריאל ויינשטיין (מימין). אלה שניים מן האישים שנתנו הסותם לאירוע.

דיווחים, לשים ידה על כל מיני נכסים ישראלים שבעליהם נקלעו לצרות פיננסיים, ולמכרם במיכרו פומבי לי-משקיעים פוטנציאליים מחוץ, הרואים בעת זו בישראל כר נרחב להשקעות ולקניית מציאות. רוחי המתוכים היו כשיעור של חמישה אחוזים מכל צד, שהוא שיעור-עמלה גבוה במיוחד בעולם.

חברה החדשה שהוקמה בארץ. לירד-עמדו שני הסנדקים הישראליים של האירוע, עורך-הדין הירושלמי שלמה תוסייהכהן ותכריהכנסת אריאל ויינש-טיין. לא בכל יום מקבלת מדינת-ישראל מתנה בדמותו של מיליונר, או מיליוני-רים, שירדו מתוחה וזם נכונים לפור את כספם לכל רוח. התמורה היתה פיר-

במדינה

תולדות

רציחות כבישיהחוף

במקום תיאוריות על

תעלומת רצח הנערות —

דרושה ועדת-מומחים

הרשימה משתנה מפעם לפעם, לפעמים הן שבע ולפעמים עשר, אבל תמיד יש מישהו המוצא מכה משותף לנערות שנרצחו ב-20 השנים האחר-ונות באזור כבישיהחוף. התיאוריה הזו לא עלתה לראשונה בשיחתו כי-טלוויזיה של עזרא גולדברג, ביום השישי האחרון.

התיאוריה הועלתה בעבר על-ידי אנשים שונים ורבים, שניסו לפתור את תעלומת הרצח של מרים פינקוס, שרה לפיא, ג'קלין סמית, רחל הלר, עירית יעקובי, ליאונור בנדלולו, ורד וינר, דפנה כרמון, אורלי דובי והדס קרמי. (העולם הזה 19.10.81 ו-11.5.83 חקרו זאת).

עשר הנערות, שהמשותף להן הוא גיל שנות העשרים המוקדמות, חלקן היו חיילות וחלקן אזרחיות. האחת, ז'קלין סמית, היתה תיירת. כולן נרצחו משנת 1966, (רצח מרים פינקוס) ועד דצמבר 1984 (רצח הדס קרמי).

הנזק בעזרת חזיונות. הרוח החי-דשי, של הפאתולוג ר"ר מוריס רוגב, מנהל המכון הפאתולוגי באבו-כביר, שעליו הסתמך גולדברג, טוען כי יש משותף רב לכל הנרצחות. הרוח טוען כי היו בנרצחות סימנים של התעללות מינית, של החרדת הפצים שונים לי-איברי-המין שלהן, וכן ראיות לנקררי-פיליות של הרוצח. הרוח מספר על פרקטורות בעצמות הפנים, המשותפות לחלק מהנערות, ולמוות בחניקה, המשותף לרובן. ארבע מהנערות — רחל הלר, ליאונור בנדלולו, אורלי דובי וורד וינר — נתקפו בעזרת חזיונותיהן. אם כי אי-אפשר להתעלם מהעובדה

נרצחת הלר חלקן חיילות

כי יש דמיון מסוים בין חלק מה-מיקרים, יתכן מאוד שאפשר להסביר את הדמיון בכך כי אונס מתבצע בדרך כלל בנערות צעירות, ולכן גילן של הנערות שנרצחו הוא בסביבות שנות העשרים. נוסף לכך, אנס, המבצע את זממו ונתקל בהתנגדות, אינו מצויד בדרך כלל בנשק, כדי להתגבר על התנגדות הקורבן. הוא משתמש בידיו ותונק את האשה.

ספקולציות ומונומניה. מאיי-דך, מקריאת רוחות הנתיחות שלאחר המוות, שבוצעו בזמנו בכל הנרצחות על-ידי הפאתולוג ר"ר בצלאל בלך, מתברר כי קשה למצוא בהן את כל הדברים שעליהם סיפר גולדברג בטל-וויזיה. סימני נקרופיליה יש רק באחת מהנרצחות, ורד וינר, שתנחת גופתה הצביעה על כך שבוצע בה מגע מיני לאחד המוות. כמעט בשום מקרה לא היו סימני החרדת מכשיר זר לאיבר-מינן של הנרצחות.

סימני מכוח ואלימות, פרקטורות ורקירות או סימני-הצלפה, נמצאו אומנם בחלק מהגופות, אך קשה מאוד לקבוע כי יש מכה משותף לסימנים אלה, ואם לא היו שונים ומיוחדים לכל מיקרה.

מאחר שמדובר במיספר רציחות שבהן הורשעו כבר אנשים, כמו עמוס ברנט ברצח רחל הלר, עטווה אלטורי

ברצח ורד וינר, ורציחות עליהן עומדים כיום אנשים לדין, כמו ארבעת הצי-עירים הערכיים מהכרמל העומדים לדין בחיפה על רצח דפנה כרמון, ו-שלמה חליווה, העומד לדין בתל-אביב על רצח אורלי דובי — הרי שספק-רציחות כאלה מעוררות תמיד רגשות עזים וחשש עליוות-דין.

על כן נראה כי הגיע הזמן להקים ועדה של מומחים, רופאים, פאתולוגים, ומומחי-ימנערה, שתעבור על כל החי-מר הרב שהצטבר במשך השנים, ותנסה לעבור בצורה מדעית, מכובדת ומוסי-מכת, כדי שפעם אחת ולתמיד תוכרע השאלה האם הנערות שרצחו בידי רוצח אחד או בידי אנשים שונים.

אין זה מכובד כי פסקי-דין של בתי-הדין שפט כמדינה יחזרו שוב ושוב לדין ציבורי בגלל המונומניה של גולדברג או של אדם אחר. ואם אומנם יש אפשרות לגלות רוצח מתועב על-ידי בדיקות השוואתיות של החומר שהצטבר, רצוי מאוד שהדבר ייעשה בידי אנשים בעלי-שם ובעלי-סמכות.

מיפלגות

בית-המישפט

לעזרת המיפלגה

סיעת השמאל במפ"ם שוקלת

להגישה תביעה לבית-המישפט

בדי יזוה יססוק בין הסיעות

השונות במיפלגה

במפ"ם — מיפלגת הפועלים המאוחדת — התגלו בימים האחרונים

נרצחת כרמון חלקן אזרחיות

בקיעים שיתכן כי יובילו את הפעילים באופן יוצא-דופן אל אולם בית-המיש-פט. המיפלגה הקטנה, המצטיירת כגוף מלוכד שפרש מהמערך עם מיפלגת העבודה, כשזו חתמה על הסכם קרי-אליציוני עם הליכוד, אינה כה מאוחרת כמציאות.

זה שמונה שנים שלא נבחרה במפ"ם מזכירות. גם שאר המוסדות של המיפלגה נבחרו לפני זמן רב. לפני שבועיים התכנס מרכז-המיפלגה כדי לבחור את המזכירות, שבה 121 חברים. מפ"ם מחולקת לשלוש קבוצות עיקריות, קבוצת השמאל (חוג רענון) שהיתה כל השנים בעד פירוק המערך, קבוצת המלתי-משוייכים, וקבוצת אני-שיהימין, שהיו הרוב והיו נגד פירוק השותפות עם מיפלגת-העבודה. הימין במיפלגה מרכז את רוב המוסדות, וכמעט שקובע את הטון.

בישיבת המרכז האחרונה, שעל סדר-יומה היה בחירת מזכירות, חילקה סיעת-השמאל לאנשיה פתקים ובהם שמות האנשים לבחירה בצד אחד, ושמות האנשים הפסולים בצד השני של הפתק. הדבר הכעיס את אנשי-הימין ובר-יעבר. אחרי הבחירות במרכז, כשהיה ברור שכל מומלצי-השמאל למזכירות אכן נבחרו, פנו אנשי הימין לוועדת-הביקורת בבקשה לפסול את הבחירות. הוועדה, שגם היא נבחרה בפעם האחרונה לפני שמונה שנים, נענתה לבקשה ופסלה את הבחירות. טענת אנשי-השמאל היא, שהפסילה היתה על סמך התוצאות השמיות ולא על בסיס ענייני. הם אינם מוכנים לוותר בנושא, ומאיימים להגיש איתו אפילו עד בית-המישפט, שיפסקו בעני-יין זה ויחליטו כי הפסילה לא היתה חוקית.